

QUADERN DE MADRID

Enric Juliana

2014, Europa

L'any 2014 arriba amb molts aniversaris a sobre. Potser massa. Quantot és *històric*, el text esdevé banal. “La tradició de totes les generacions mortes oprimeix com un malson el cervell dels vius”, va escriure Karl Marx a *El 18 de Brumari de Luis Bonaparte*, a propòsit de la repetició de la història. L'any que ve, em temo, hi haurà molts morts vivents. El 2014 es commemorarà l'inici de la Gran Guerra. Cap altre esdeveniment dels últims segles no ha estat recordat amb tanta intensitat. Els monuments funeraris de la Primera Guerra Mundial dibuixen un dens i vast mapa que inclou tots els pobles de França, sense excepció; totes les làpides municipals d'Itàlia, sempre ben redactades; molts jardins de la Gran Bretanya, i tants racons de l'Europa central i oriental que no van ser destruïts durant la Segona Guerra. I els memorials americans. A Portugal també ho recordaran. El domini de l'Àfrica estava en joc i Alemanya va declarar hostilitats el 1916. Un cos expedicionari de 30.000 soldats portuguesos va ser enviat a Flandes. Va entrar en combat en la batalla de Lys i van perdre. Una hecatombe. Hi va haver més de 7.000 morts.

El mapa funerari del 14 és estremidor i en ell Espanya és una significativa excepció. Mentre els europeus es mataren a les trinxeres, a Barcelona es bevia xampany i els telers treballaven a preu fet, frabricant teixits per a uniformes i mortalles. En aquesta alegre excepcionalitat, tant al Paral·lel de Barcelona com a la Gran Via madrilenya, es van criar tragèdies posteriors.

2014 ens porta el tricentenari del setge i caiguda de Barcelona, molt ben novel·lat per Albert Sánchez Piñol en el *Victus*, llibre que ha tingut la virtut de ser una de les novel·les més venudes en llengua castellana. El relat català del

1714 està obtenint una significativa victòria cultural. Hi ha dies en què els catalans guanyen i no és segur que els esdeveniments en curs acabin en derrota, encara que no es compleixi el programa de màxims (que no es complirà). Ho sento per la facció més irritada i irritable del *català empenyat*, que s'enfada

dir: “Avui es tanca un cicle de dos-cents anys que es va iniciar amb la caiguda de Barcelona el 1714”. Caldrà ajustar bé els rellotges històrics. La Mancomunitat va tenir una influència tremenda en la vida catalana. (El mapa que il·lustra aquesta pàgina va ser dibuixat per un jove aprenent d'ajustador mecànic l'any

Espanya, amb novíssimes iniciatives culturals i educatives, mentre Europa es dessagnava en la Gran Guerra. Un esclat de modernitat que es va frustrar. Serà interessant tornar a reflexionar sobre les contradiccions internes catalanes de 1923-25. Una celebració menor d'aquest centenari seria inadmissible.

I el mes de maig hi haurà eleccions al Parlament Europeu. Les més importants des de la instauració el 1979. Assistirem a un debat fenomenal en alguns països, a França, especialment, sobre la vigència de l'europeisme, tal com l'hem conegut fins ara, i l'empenta dels nous moviments, d'esquerra i de dreta, que rebutgen el poder del Directori i posen en discussió la continuïtat de l'euro. El Front Nacional francès és el mascaró de proa, flanquejat pel vivaç moviment de Beppe Grillo a Itàlia, la Lliga Nord, els antieuropeus britànics i escandinaus i altres cohorts populistes. A la banda esquerra, la Syriza grega i el Partit Comunista Portuguès.

Mariano Rajoy s'aproparà a Angela Merkel com a garant d'un europeisme formal a Espanya i la dreta madrilenya assenyalarà els catalanistes com l'última i més perversa versió dels nous populismes. Seran unes eleccions molt importants. La ubicació de Catalunya en aquest debat serà crucial. Serà molt i molt important.

El proper dia 18 de gener, el president regional de la Llombardia, Roberto Maroni, un dels principals exponents de la Lliga Nord italiana, visitarà Barcelona. Els *leghistes* han posat molt afany en aquesta visita a Catalunya. Han insistit molt. Una papereta complicada per a Artur Mas, però també una oportunitat per definir bé les coordenades. La majoria social catalana vol ser a Europa; vol estar a l'interior de la Unió Europea, no a fora. No hi ha majoria social i política catalana per a una acampada transitòria fora de les muralles de Carolíngia.

Mapa de les penínsules d'Europa, en un treball escolar del 1916 a l'Escola del Treball de Badalona

cada vegada que li parlen de victòria parcial, però gràcies a la novel·la de Sánchez Piñol i a altres iniciatives, la narració catalana ha trencat un setge: més gent sap avui a Espanya que la Guerra de Successió va ser un esdeveniment europeu de primera magnitud i no pas una simple querella dinàstica. Culturalment, la commemoració del 1714 està sent una magnífica victòria catalanista. Caldria evitar la saturació i no acabar l'any vestits de figurants al Born.

El 2014 també es compliran cent anys de la Mancomunitat de Catalunya. El 6 d'abril del 1914, reunides les quatre diputacions, Enric Prat de la Riba va

No hi ha majoria catalana per a una acampada –provisional o no– fora de les muralles de Carolíngia

1916 a l'Escola del Treball de Badalona, sota la direcció de la Mancomunitat. Geografia en català. Mapes d'Europa). La Mancomunitat va ser un esdeveniment polític de primer ordre. El pacte, molt treballat, amb Canalejas i Dato. La primera experiència de govern regional a

ACONSEGUEIX EL CALENDARI OFICIAL DEL BARÇA

Ja a la venda
Per només
8,95€

Passió pel Barça cada dia

Inclou calendari dels partits del Barça d'aquesta temporada

A la venda al quiosc i també a El Corte Inglés

Calendari de paret a tot color format 30 x 40 cm (aprox.)

MUNDO DEPORTIVO
mundodeportivo.com

FCBARCELONA
PRODUCTE OFICIAL

©FCBARCELONA

LA SEQUERA ÉS INEVITABLE. LA FAM, NO.

FES UN DONATIU ARA. LA TEVA ACCIÓ ÉS VITAL.
TRUCA AL 902 330 331 O ENTRA EN WWW.INTERMONOXFAM.ORG

Intermón
Oxfam